

РЕШЕНИЕ

№ 47

гр. Перник, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВИКТОР Б. ГЕОРГИЕВ**

Членове: **БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ**
КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА

при участието на секретаря **ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА**
в присъствието на прокурора **Анита Бл. Джамалова**
като разглежда докладваното от **КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА** Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221700600120 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С присъда №**260001** от 31.01.2022 г. по н.о.х.д. № **01771** по описа за **2020** г. Районен съд - Перник е признал подсъдимия **Х. Ю. В.** - роден на *** в ***, българин, български гражданин, с постоянен и настоящ адрес: ***, *** образование, неженен, неосъждан, *** във фирма ***, ЕГН:*****, неосъждан, ЗА ВИНОВЕН в това, че: за периода от *** до *** в ***, в условията на продължавано престъпление по време на пандемия и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи/обявено на основание чл.84,т.12 от Конституцията на Република България с Решение от 13.03.2020 г. на 44-то Народно събрание на Република България, обн.ДВ бр.22/13.03.2020 г./ е нарушил предписание за поставяне под карантина изх.№ *** на Регионална здравна инспекция – Софийска област, издадено в изпълнение на въведените съгласно Заповед № РД – 01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България на територията на страната противоепидемични мерки против разпространяването на заразителна болест по хората във връзка с усложняващата се противоепидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID – 19 – не спазил срока на 14-дневна карантина, като не

е изпълнил задължението си да не напуска адреса/дома си в ***/, за който посочил, че ще пребивава в попълнения от него формуляр, като напуснал адреса си, както следва:

На *** в ***, по време на пандемия и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи/обявено на основание чл.84, т.12 от Конституцията на Република България с Решение от 13.03.2020г. на 44-то Народно събрание на Република България, обн.ДВ бр.22/13.03.2020 г./ нарушил предписание за поставяне под карантина изх.№*** на Регионална здравна инспекция – Софийска област, издадено в изпълнение на въведените съгласно Заповед № РД – 01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България на територията на страната противоепидемични мерки против разпространяването на заразна болест по хората във връзка с усложняващата се противоепидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID – 19 – не спазил срока на 14-дневна карантина, като не е изпълнил задължението си да не напуска адреса/дома си в ***/, за който посочил, че ще пребивава в попълнения от него формуляр, като напуснал адреса си;

На *** в ***, по време на пандемия и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи/обявено на основание чл.84, т.12 от Конституцията на Република България с Решение от 13.03.2020г. на 44-то Народно събрание на Република България, обн.ДВ бр.22/13.03.2020 г./ нарушил предписание за поставяне под карантина изх.№*** на Регионална здравна инспекция – Софийска област, издадено в изпълнение на въведените съгласно Заповед № РД – 01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България на територията на страната противоепидемични мерки против разпространяването на заразна болест по хората във връзка с усложняващата се противоепидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID – 19 – не спазил срока на 14-дневна карантина, като не е изпълнил задължението си да не напуска адреса/дома си в ***/, за който посочил, че ще пребивава в попълнения от него формуляр, като напуснал адреса си;

На *** в ***, по време на пандемия и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи/обявено на основание чл.84, т.12 от Конституцията на Република България с Решение от 13.03.2020г. на 44-то Народно събрание на Република България, обн.ДВ бр.22/13.03.2020 г. нарушил предписание за поставяне под карантина изх.№*** на Регионална здравна инспекция – Софийска област, издадено в изпълнение на въведените съгласно Заповед № РД – 01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България на територията на страната противоепидемични мерки против разпространяването на заразна болест по хората във връзка с усложняващата се противоепидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID – 19 – не спазил срока на 14-дневна карантина, като не е изпълнил задължението си да не напуска адреса/дома си в ***/, за който посочил, че ще пребивава в попълнения от него формуляр, като напуснал адреса си - престъпление по чл.355, ал.2, вр. ал.1,вр.чл.26,ал.1 от НК, поради което и на основание чл.355, ал.2,

вр. ал.1,вр.чл.26,ал.1, вр.чл.54, ал.1 от НК го ОСЪЖДА и му наложил наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА” за срок от 6/шест/месеца, както и наказание «ГЛОБА» в размер на 10 000 /десет хиляди/лева. На основание чл.66, ал.1 от НК съдът е отложил изпълнението на така наложеното наказание “Лишаване от свобода” за срок от 3/три/ години, считано от влизане на присъдата в законна сила.

С посочената въззивна жалба, депозирана в срока по чл. 319 от НПК се обжалва присъдата в нейната цялост, като се моли същата да бъде отменена от ПОС и да бъде постановена нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невинен по повдигнатото му обвинение. Твърди се, че присъдата е необоснована и неправилна, постановена в нарушение на материалните и процесуалните правила. С въззивната жалба не са направени доказателствени искания. Не е постъпило възражение от представител на Районна прокуратура - Перник срещу депозираната въззивна жалба. Съдът, след като е преценил изложените в жалбата доводи, материалите по делото и разпоредбата на чл. 327 НПК, е счел, че атакуваната присъда е от категорията актове, които подлежат на проверка по реда на глава XXI НПК. Съдът, като е взел предвид доводите сочени в жалбата и запознавайки се с материалите по делото намира, че не се налага преразпит на подсъдимия или свидетели, както и не се налага разпит на нови свидетели, е насрочил делото за разглеждане в открито с.з.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, защитникът на подсъдимия- адв. П. поддържа жалбата, като представя и допълнение към въззивната жалба, което сочи, че е и като становище по същество. В пледоарията си пред съда моли съда да отмени обжалваната присъда като неправилна и постановена в противоречие със закона. Сочи, че в допълнителната жалба, са изложени доводи за това. Счита, че повдигнатото обвинение е изначално несъставомерно, тъй като това се виждало още с прочита на обвинителния акт. С разпоредбата на чл. 355 НК, която е с бланкетна диспозиция е предявена отговорност за нарушаване на наредба, правила или мерки. Актът, който следва да бъде издаден в този смисъл според защитата е нормативен, а заповедта на министъра не е нормативен акт. Излага, че подсъдимият не е бил запознат с тази заповед, тъй като тя не е била сведена до гражданите. Можело да се приеме, че е обвинен в нарушаване на предписания. Предписанието обаче, не можело да бъде нарушено, тъй като не е индивидуален административен акт. Моли съда да приеме всички изложени подробно аргументи в допълнението към въззивната жалба и да отмени атакуваната присъда на ПРС.

Представителят на Окръжна прокуратура - Перник изразява становище, че жалбата е неоснователен и пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда. Излага съображения в своята пледоария, че присъда е правилна и законосъобразна. Твърденията изложени в допълнението към въззивната жалба сочи, че представляват по-скоро теоретична разработка относно законосъобразността на заповедта на Министъра на здравеопазването, с която е въведено извънредното положение и съответните противоепидемични мерки, но доколкото същата към момента не е обявена за незаконосъобразна или за нищожна от ВАС считам, че това е без значение по делото. От значение по делото счита, че е, че такава заповед е била издадена, съгласно същата, подсъдимият като лице, което влиза от държава с повишен риск от зараза е бил поставен под карантина с предписание, което му е било връчено лично и въпреки това той на три пъти се е отклонил от това свое задължение, да не

напуска мястото на пребиваване където е посочил, че ще търпи карантината, като по отношение на него не може да се приеме, че важат изключенията посочени в тази заповед за международните шофьори, тъй като тези изключения имат предвид международните шофьори, които пристигат от чужбина и става въпрос само за разтоварване, или които минават транзитно през държавата, а не означава, че всеки международен шофьор може да работи колкото си иска и по време на тази 14 дневна карантина, поемайки курсове вътре в страната или други международни курсове, които не са свързани с транзитно преминаване през държавата. В този смисъл счита присъдата като правилна, законосъобразна и обоснована, почива на всички събрани по делото доказателства и отново и моли ПОС да я потвърди.

Подсъдимият, се присъединява към казаното от своя защитник.

В последната си дума пред съда, моли да бъде оправдан.

Пернишкият окръжен съд, след преценка на доказателствата по делото намира, че въззивната жалба е подадена в срока по чл. 339, ал. 1 от НПК и от надлежно легитимирано лице, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Пернишкият окръжен съд, след като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл. 313 и чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за нейното изменение или отмяна. Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото гласни и писмени доказателства, както и от целия събран по делото доказателствен материал.

Пернишкият окръжен съд като провери обжалвания съдебен акт с оглед на сочените доводи и изцяло служебно по реда на чл. 313 и 314 от НПК, намери че подадената въззивна жалба /и допълнението към същата/ е неоснователна. Това е така по следните съображения:

Съдебното следствие пред първоинстанционния съд е протекло по общия ред, като пред първата инстанция са били проведени няколко съдебни заседания, в хода на които са разпитани са свидетели, разпитани и в хода на досъдебното производство; събрани са и допълнителни писмени доказателства, като с оглед изясняване на обективната истина по делото и проверка и на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, съдът надлежно е събрал пред себе си при спазване принципа на обективност, равнопоставеност, и непосредственост набор от доказателства по делото.

По делото първоинстанционният съд е събрал всички доказателства, необходими за всестранното му изясняване поради което и пред въззивната инстанция не са събирани допълнителни доказателства, в това число не са преразпитвани свидетели, вещи лица и подсъдимият, като същият се явява в проведеното редовно с.з. пред въззивната инстанция и моли за оправдателна присъда. Въз основа на събрания доказателствен материал, и с оглед характера на производството, водено по общия ред, Районен съд Перник е установил точно фактическата обстановка, като е описал изключително подробно, в детайли фактите, които приема за установени по делото и на база кои доказателства намира, че приема изложената фактическа обстановка, като е изяснил и отговорил и на всички застъпени пред първата инстанция, а поддържани и пред настоящата такава възражения на защита, като е дал адекватен и пълен отговор на същите, и ги е отхвърлил като неоснователни и оборени от събраните по делото доказателствени източници. Направените правни изводи относно авторството на деянието и вината са правилни. Установено е по несъмнен начин, че авторството на

подсъдимия в извършването на престъплението, за което му е било повдигнато обвинение при фактическата обстановка посочена в обвинителния акт, като първостепенният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Решаващият съд правилно е установил релевантните за делото факти. Изпълнил е задължението, произтичащо от разпоредбата на чл. 303, ал. 3 от НПК, като е анализирал всички доказателствени източници, обсъдил ги е поотделно и в тяхната съвкупност и е изложил мотиви кои от тях кредитира и защо. В резултат на правилен доказателствен анализ е приел за установени съответни на доказателствата фактически положения, които се споделят от настоящия състав.

В изпълнение на задължението си за извършване на собствен анализ на доказателствената съвкупност и с оглед правото да приема за установени и други фактически положения, ПОС намери за доказана следната фактология:

Подсъдимият Х. Ю. В. е роден на ***-дина в ***. Българин е. Има българско гражданство. Живее в ***, *** образование.*** е към ***. Не е женен, неосъждан.

Поради регистрирани случаи на заразени с новия щам на коронавируса в 114 държави, на 11.03.2020 г. на пресконференция в Женева Световната здравна организация обявила епидемията от COVID-19 за пандемия. С цел предпазване и ограничаване разпространението на заразата с вируса на COVID-19 на територията на Република България, по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България, с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. било обявено извънредно положение върху цялата територия на страната, считано от 13.03.2020 г. до 13.04.2020 г., чийто срок впоследствие бил удължен до 13.05.2020 г. С горепосоченото решение Народното събрание възложило на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация, свързана с пандемията от COVID-19.

След изтичане срока на обявеното извънредно положение, с Решение № 325/14.05.2020 г. Министерският съвет обявил извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите първоначално, считано от 14.05.2020 г. до 14.06.2020 г. Впоследствие, срокът на обявената извънредна епидемична обстановка бил удължаван неколkokратно с решения на Министерски съвет.

С Решение № 855 на МС от 25.11.2020 г. срокът на обявената извънредна епидемична обстановка бил удължен и считано от 01.02.2021 г. до 30.04.2021 г., а с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите Министърът на здравеопазването бил оправомощен да въвежда мерки на територията на страната, свързани със забрана за влизане на територията на РБ и предприемане на мерки (карантина или предоставяне на отрицателен лабораторен резултат от проведено PCR изследване преди влизане на територията на страната) към държави с установена повишена заболяемост от COVID-19 и значително епидемично разпространение.

Още в края на месец януари 2020 година в съответствие с разпоредбите на Международните здравни правила заболяването е обявено за спешно от световната здравна организация за общественото здраве, от международно значение, като в резултат на повсеместното му разпространение в световен мащаб и засягането на голям брой хора същото заболяване е обявено за пандемия. На основание чл.63 от ЗЗ чл.29 от Наредба №21/2005 година за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести и във връзка с усложняващата се епидемична обстановка, свързана с разпространението на Ковид-19 на територията на страната и по препоръка на националния оперативен щаб Министърът на здравеопазването издал множество

заповеди, между които и **Заповед №РД-01-183/06.04.2020** година. Съгласно т.П 1 от същата заповед всички лица-български граждани, които влизат на територията на РБ се поставят под карантина за срок от 14 дни в дома си или на друго място за настаняване, за което лицето е посочило, че ще пребивава с предписание по образец /Приложение 1/ на органите на граничния здравен контрол. Съгласно т.8 от цитираната заповед всички лица, поставени под карантина са длъжни да не напускат домовете си или мястото за настаняване, в което са посочили, че ще пребивават през посочения период. През този период подсъдимият Х. Ю. В. бил „****“ към ***, като се касаело за малка семейна фирма, оперираща с няколко камиона, и имаща 7 работника, както и подсъдимият- 8, като същият освен като ***, работел и всякаква друга работа, свързана с фирмата, в това число и поправка на камионите на фирмата, като същите били държани, когато не били на курс в гараж, в близост до дома на подсъдимия на адрес: в ***, като през процесния период бащата на подсъдимият не можел обективно да работи във фирмата, въпреки че същата била негова, тъй като бил опериран в ***, в болница ***, а майката на подсъдимия била и *** на фирмата. Често се случвало подсъдимият, който бил и „момче за всичко във фирмата“, да управлява някои от притежаваните от фирмата тежкотоварни автомобили, с които осъществявал и международни превози, както и вътрешни такива. Фирмата ***, била с управител бащата на подсъдимия- Ю. В., като подсъдимият, видно от писмените доказателства по делото бил- „****“ във фирмата и на *** влязъл на територията на РБ от *** през ГКПП ***. В изпълнение на Заповед №РД-01-183/06.04.2020 година от длъжностно лице, притежаващо правомощия за това РЗИ –Софийска област на В. било изготвено и връчено предписание №***. По силата на същото бил поставен под карантина за 14-дневен срок, считано от *** до *** включително. В предписанието като място на карантиниране на подсъдимия бил посочен домът му на адрес- в ***. Подсъдимият се задължил да не напуска адреса си до изтичане на установения 14 дневен срок. Декларирал, че е информиран да спазва задължителната карантина и бил запознат с наказателната отговорност по чл.355 от НК за неизпълнение на предписанието. Във връзка с извършван контрол по спазване на мерките, наложени на карантинирани лица били извършвани проверки от органите на МВР Перник, като на същите бил представян списък на лицата, които са карантинирани на съответни адреси и полицейските служители, следвало да ги проверяват, като ако не ги установят на адресите е следвало да извършат съответна процедура по изготвяне на докладни записки и уведомяване на съответните институции, в това число и РЗИ за предприемане на съответни мерки.

Именно в изпълнение на така възложените му задачи, на *** св.М.М.-*** при 02 РУ Перник и св.В.Ц. –„****“ служба „КОС“ 02 РУ Перник в 13,30 часа посетили дома на подсъдимия. На място подсъдимият не бил установен. След позвъняване от полицейските служители на личния мобилен телефон на подсъдимия същият заявил пред тях, че изпълнявал курс като ***, като на място в дома ги „посрещнала госпожа“, която също ги уведомила, че същият е на „курс“.

На *** св.А.Г.К. и П.С.Г.-02 РУ Перник, изпълнение на така възложените им задачи да следят дали карантинирани лица са на съответните адреси отново посетили адреса на подсъдимия В.. Същите посетили отново дома на подсъдимия и пак било установено, че той не е на адреса. На място разговаряли неговата майка св. Р.П.М., която им заявила, че подсъдимият не е на адреса, тъй като е *** и че не разполага с информация къде се намира. Полицейските служители в изпълнение на правомощията си установили, че по същото време подсъдимият управлявал велосипед в *** общ.***, за което същият бил качил и снимка в социалната мрежа „фейсбук“.

На *** около 13,30 часа отново св.М. М. и св. П.П., двамата служители във 02 РУ Перник, посетили пак адреса на подсъдимия, където същият следвало да изпълнява своята карантина. Подсъдимият В. отново не бил установен на адреса. При

осъществен контакт с него по телефона, последният заявил на полицейските служители, че изпълнява задълженията си като *** и че е информирал РЗИ София за същото и че „не може да се занимава с тях”.

В хода на съдебното следствие пред ПРС, подсъдимият е упражнил правото си да даде обяснения по обвинението. В тях посочил, че работи като *** и по време на 14-дневната карантина е извършвал превози. За същото по обясненията му е информирал РЗИ. Навел доводи за липса на комуникация между него и РЗИ в тази насока, довела и до създалия се проблем с органите на реда при извършваните от същите проверки на място за изпълнение на наложената карантина, като ПРС е изискал в този смисъл допълнително доказателства от РЗИ-Перник, като по делото са получени и приети съответни писма. Получени са писма рег.№*** от Директор «Регионална здравна инспекция»-Перник, ведно с писмени доказателства към същото, в това число и копие от връченото на подсъдимия предписание от *** и рег.№ *** на Изпълнителния директор на «НЕТ ИНФО» ЕООД, с която информират съда, че няма лице с такива имена като абонат на abv, като такова е посочено дружеството.

Описаната фактическа обстановка, ПРС е приел, че установява и чрез гласните доказателства и доказателствени средства, събрани посредством разпит на полицейските служители, участвали в извършените проверки в дома на подсъдимия, като настоящата инстанция, също кредитира заявеното в разпитите на тези свидетели, като показанията им са еднопосочни, безпротиворечиви и съдът ги намира за истинни и обективни, като също като ПРС ги поставя в основата на своите решаващи правни изводи, като гласните показания, депозирани от тези свидетели, са съответни смислово и със събраните писмени доказателства по делото.

От разпитан в качеството на свидетел на свидетели полицейски служител-М. С. М., се установява, че на *** и на *** в изпълнение на служебните си задължения като служител в сектор „ПКП“02 РУ Перник е взел участие в проверка, извършена в ***, във връзка със спазване на предписание за поставяне под карантина от страна на подсъдимия Х. В.. От показанията на този свидетел се установява, че при проверката, подсъдимият не е бил локализиран на адреса, като е изпълнявал дейности извън адрес на карантината / св. М.- *Познавам подсъдимия по повод на изпълнение на служебните ми задължения. Не помня точните дати, на два пъти е проверяван по повод поставяне под карантина, съгласно списък издаден от РЗИ-Перник и спазване на същата. Първия път беше пролетта на 2020г. Втория път когато го проверявахме на адреса не беше установен, някакво момиче се представи за негова сестра. Тя му се обади по телефона и след около десетина минути подсъдимият дойде от странична уличка с лек автомобил. Уведомихме го че е поставен под карантина и следва да си стои въщи. Първият път извършихме проверка съгласно този списък, не беше установен на адреса. Проведохме с него телефонен разговор и каза че е на паркинг за тирове и ремонтира камион. Каза че има служебна работа и не може да се занимава с нас...и при прочитане по реда на чл. 281, ал.4, вр.ал.1, т.2 от НПК, показанията досежно датите на посещението, находящи се на л. 17 от ДП, по отношение периода*

на поставяне под карантина на подсъдимия и по отношение на датите на извършване на проверката, тъй като същия твърди че ни си ги спомня, се установяват обстоятелства кореспондиращи с обвинителната теза досежно инкриминираните дати..»/.Видно от същите показания на дата *** подсъдимият се е намирал в *** и е управлявал велосипед. Установеното от този свидетел по време на проверките влиза в пълно противоречие с отразеното в представените по делото Заповеди за командировки и посочените в тях маршрути, изискани и приети от ПРС. Стига се до извод, че по едно и също време и в един и същ часови диапазон подсъдимият се е намирал в противоположни точки на РБ, поради което и правилно ПРС е кредитирал показанията на полицейските служители, като в същия смислов диапазон са и показанията на другия полицейски служител, извършвала съвместно с колегата проверката- св.В.Й.Ц. полицейски служител 02 РУ Перник. По показанията му: *“Познавам подсъдимия във връзка с работата си. Два пъти съм ходил на адреса. И двата пъти лицето не бе установеноТой дойде с един джип...Каза, че си има важни задачи и не може да стои под карантина. При една от проверките разговаряхме с него по телефона....Каза, че трябва да си подготвя камиона, защото ще пътува.”*

С показанията на св.М. и Ц. кореспондират показанията на св. А.К.К. и П.С.Г., като същите очертават единна смислова верига на приетите за установени факти от ПРС, които се споделят и от настоящата съдебна инстанция. Същите са извършили проверка на подсъдимия във връзка със спазване от негова страна на издаденото му предписание за карантина на *** полицейските служители не установили В. на адреса. Неговата майка св.Р.М.П., разпитана в хода на съдебното следствие и пред първата инстанция им е заявила, че същият е *** и изпълнява курс, като казала, че не знае къде се намира. При една от проверките заявила, че е в гаража на фирмата. Показанията и на тези свидетели, дадени в хода на досъдебното производство са прочетени в хода на съдебното следствие по реда на чл.281 ал.4 вр. с ал.1 т.2 от НПК в определени техни части, като ПОС намира, че правилно ПРС ги е кредитирал напълно.

При анализ на същите се стига до извод, че подсъдимият на датите на извършване на проверките не е бил в дома си, като е нарушил предписание, издадено от РЗИ-Софийска област за поставяне под карантина за срок от 14 дни, напускайки адреса, на който е посочил, че ще пребивава-***. Правилно ПРС не е поставил в основата на своите решаващи изводи показанията на разпитана пред него майка на подсъдимия- св.Р.М.П., която е изложила данни, че по време на 14-дневния срок на карантината синът ѝ е изпълнявал задълженията си като ***, за което лично тя е уведомявала РЗИ своевременно, като нейните показания противоречат на останалата събрана по делото доказателствена съвкупност и правилно първостепенния съд не ги е кредитира като дадени от пряко заинтересовано лице, целящо с показанията си да оневини своя син, досежно инкриминираното деяние.

Правилно ПРС реда на чл.283 ал.1 от НПК е приел и приложените като доказателства по делото писмени документи, намиращи се по ДП №170/2020 година по описа на 02 РУ Перник и такива, приети и приложени като доказателства по делото в хода на съдебното следствие-Заповеди за командировка, писмена кореспонденция с РЗИ-Софийска област и РЗИ Перник относно необходимост от нарушаване на издаденото предписание за поставяне под карантина на подсъдимия, справки-карта водач и разпечатка от дигитални тахографи, справка АПИ относно движение на

тежкотоварни автомобили на територията на РБ за посочения в обвинителния акт период на карантиниране на подсъдимия, справка за съдимост на лицето, които допълват изводите направени от съда за виновност на лицето в инкриминираното деяние.

Предвид установеното от фактическа страна от правна стана ПРС е извел извод, че с поведението си подсъдимият Х. Ю. В. е осъществил от обективна и от субективна страна фактическия състав на престъпление по чл.355 ал.2 вр. с ал.1 вр. с чл.26 ал.1 от НК, за това че: за периода от *** до *** в ***, в условията на продължавано престъпление по време на пандемия и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи/обявено на основание чл.84, т.12 от Конституцията на Република България с Решение от 13.03.2020 г. на 44-то Народно събрание на Република България, обн.ДВ бр.22/13.03.2020 г./ е нарушил предписание за поставяне под карантина изх.№ *** на Регионална здравна инспекция – Софийска област, издадено в изпълнение на въведените съгласно Заповед № РД – 01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България на територията на страната противоепидемични мерки против разпространяването на заразна болест по хората във връзка с усложняващата се противоепидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID – 19 – не спазил срока на 14-дневна карантина, като не е изпълнил задължението си да не напуска адреса/дома си в ***/, за който посочил, че ще пребивава в попълнения от него формуляр, като напуснал адреса си, както следва:

На *** в ***, по време на пандемия и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи/обявено на основание чл.84, т.12 от Конституцията на Република България с Решение от 13.03.2020г. на 44-то Народно събрание на Република България, обн.ДВ бр.22/13.03.2020 г./ нарушил предписание за поставяне под карантина изх.№*** на Регионална здравна инспекция – Софийска област, издадено в изпълнение на въведените съгласно Заповед № РД – 01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България на територията на страната противоепидемични мерки против разпространяването на заразна болест по хората във връзка с усложняващата се противоепидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID – 19 – не спазил срока на 14-дневна карантина, като не е изпълнил задължението си да не напуска адреса/дома си в ***/, за който посочил, че ще пребивава в попълнения от него формуляр, като напуснал адреса си;

На *** в ***, по време на пандемия и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи/обявено на основание чл.84, т.12 от Конституцията на Република България с Решение от 13.03.2020г. на 44-то Народно събрание на Република България, обн.ДВ бр.22/13.03.2020 г./ нарушил предписание за поставяне под карантина изх.№*** на Регионална здравна инспекция – Софийска област, издадено в изпълнение на въведените съгласно Заповед № РД – 01-183/06.04.2020 г. на

Министъра на здравеопазването на Република България на територията на страната противоепидемични мерки против разпространяването на заразна болест по хората във връзка с усложняващата се противоепидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID – 19 – не спазил срока на 14-дневна карантина, като не е изпълнил задължението си да не напуска адреса/дома си в ***/, за който посочил, че ще пребивава в попълнения от него формуляр, като напуснал адреса си;

На *** в ***, по време на пандемия и по време на извънредно положение, свързано със смъртни случаи/обявено на основание чл.84, т.12 от Конституцията на Република България с Решение от 13.03.2020г. на 44-то Народно събрание на Република България, обн.ДВ бр.22/13.03.2020 г. нарушил предписание за поставяне под карантина изх.№*** на Регионална здравна инспекция – Софийска област, издадено в изпълнение на въведените съгласно Заповед № РД – 01-183/06.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България на територията на страната противоепидемични мерки против разпространяването на заразна болест по хората във връзка с усложняващата се противоепидемична обстановка, свързана с разпространението на COVID – 19 – не спазил срока на 14-дневна карантина, като не е изпълнил задължението си да не напуска адреса/дома си в ***/, за който посочил, че ще пребивава в попълнения от него формуляр, като напуснал адреса си.

При така описаната и изяснена в детайли фактическа обстановка по делото, споделена и от настоящия състав като установена по делото от събрания по делото доказателствен материал и описана и в обвинителния акт, с който лицето е било предадено на съд, въззивната инстанция намира, че ПРС е извел обосновани правни изводи за съпричастността на предаденото на съд лице, към описаната престъпна дейност, а именно:

Първостепенният съд е изяснил подробно и прецизно фактическата обстановка по делото, описана по сходен начин и в обвинителния акт на прокурора при РП-Перник, внесъл обвинението в съда, като от събраните по делото в хода и на досъдебното производство множество доказателства по безспорен начин се установяват всички обстоятелства от значение за правилното решаване на делото- факта на извършване на престъплението, авторството на деянието, механизма на извършване, субективната страна на престъплението, личността на подсъдимия, както и конкретния набор от обстоятелства, при които са извършени престъпните деяния, като се касае за форма на усложнена престъпна дейност- продължено престъпление, реализирано с три деяния, в три дни през кратки времеви интервали, както правилно и първостепенният съд е посочил, че оглед на безспорно установената фактическа обстановка, то по делото се установява, че от обективна страна деянието е осъществено, като същото е реализирано чрез действие-Бланкетната норма на чл.355 от НК правилно е попълнена от действащата към инкриминираната дата Заповед №РД-01-183/06.04.2020 година на Министъра на здравеопазването,издадена на основание чл.61 ал.2 и чл.63 ал.1,3,5,6,7 от ЗЗ и чл.73 от АПК и чл.29 от Наредба №21 /2005 година за реда за регистрация,съобщаване и отчет на здравните болести. Въведеното задължение в т.8 Раздел II –ри от заповедта поставя изискването всички поставени под карантина лица да не напускат домовете си или мястото за настаняване, в което са посочили, че ще пребивават за посочения в предписанието срок с изключение на лицата по т. III,3 и това са влизащите в РБ водачи на тежкотоварни автомобили. Това

качество към месец април 2020 година имал и подсъдимия. Тези лица спрямо действащата към тогавашния период правна уредба подлежали на т.нар. "отворена карантина". Тази т.нар. "карантина" им дава право във връзка с извършване или приключване на международен превоз да преминават транзитно през територията на РБ, да управляват товарния автомобил, да пребивават в кабината, да извършват товаро-разстovarна дейност вкл. и да напуснат територията на страната преди да е изтекъл карантинния период, като всяко нарушаване на предписанието за поставяне под карантина извън посочените хипотези представлява реализиране на състава на престъплението по чл.355 ал.2 вр. с ал.1 от НК. В конкретния случай правилно ПРС е счел че се доказва по делото, че -На датите ***, *** и *** подсъдимият не е бил установен в дома си от полицейските органи и че същият е напуснал адреса. Твърденията на него и на неговата майка, която при снемане на самоличността ѝ в съдебно заседание на 27.09.2021 година е заявила, че е „****“ на фирма ***, но която е показала отлично познаване на дейността на фирмата в цялост са в насока на твърдението за осъществена изрядна кореспонденция със здравните власти в тази насока. Много прецизно и точно първата инстанция е посочила, че за всички дати на извършени проверки от страна на полицейските служители от *** гр.Перник са издадени заповеди за командировки, приложени към материалите по делото-Заповед за командировка от *** за извършване на транспортна дейност с товарен автомобил марка „Скания“ с ДК №*** по маршрут Перник-София-София-Перник, Заповед от *** извършване на транспортна дейност с товарен автомобил марка „Скания“ с ДК №*** по маршрут Перник-Стряма-Стряма-Перник Заповед за командировка с дата *** за извършване на транспортна дейност с товарен автомобил марка „Мерцедес“ с ДК №*** по маршрут Перник-София-Севлиево-Севлиево-Самоков-Самоков-София. Тези заповеди безспорно са изпратени по електронен път на РЗИ София. В противовес с отразеното в тях видно от приложената към материалите по делото справка АИС „Пътна карта“ относно обекти МПС с посочени в заповедите за командировка регистрационни номера за всички контролни точки-преброителни пунктове на АПИ при МРРБ за периода от *** до 25.04.2020 година товарни автомобили с посочените в заповедите за командировка регистрационни номера не се регистрирани на територията на нито една контролна точки на АПИ. Към материалите по делото са приложени и карти-водач за подсъдимия. Видно от същите и информацията, съхранявана върху тях В. е управлявал товарни автомобили до *** и след това на ***, когато вече не е бил длъжен да изпълнява издаденото от РЗИ Софийска област предписание. Нещо повече, правилно ПРС е отчетел и че изключенията, посочени в тази заповед са само свързани с извършване на изброените в настоящите мотиви дейности, но свързани с извършване на международни превози, каквито посочените в заповедите за командировка не са. Следователно се налага изводът, че на посочените дати подсъдимият не е извършвал нито една от тези дейности, за да се ползва от посочените изключения. Същият е напуснал дома си, по който начин е нарушил задължителната 14-дневна карантина, като нарушавайки тази карантина същият е поставил в риск живота и здравето на околните, демонстрирайки явно неуважение към обществото и черпейки права от собственото си противоправно поведение.

ПРС е развил в мотивите на постановената присъда убедителни съображения, както за авторството на деянието, така и за обективната и субективната страна на престъплението. Тези изводи настоящата съд, инстанция изцяло споделя и не намира основание да ги преповтаря, като счита, че следва да се спре по-подробно само относно възраженията на защита и в частност тези, застъпени в депозираното допълнение към въззивната жалба от адв. П., защитник на подсъдимия пред ПОС, като въззивният съд намира, че същите са неоснователни по следните съображения:

Проверяващата инстанция изцяло споделя изводите на районния съд за обективна

и субективна съставомерност на извършеното по горепосочения текст от наказателния закон.

В този смисъл, ПОС намира, че следва да посочи следното: Съставът на престъплението по чл. 355, ал. 1 от НК изисква от обективна страна активно поведение на дееца, с което не спазва, нарушава наредба, правила или мерки, издадени против разпространението или появяването на заразна болест по хората. Нормата от особената част на НК е бланкетна и препраща към нормативни актове (наредба, заповед или закон - ако правилата и мерките са регламентирани с него), чрез които са били въведени от по-рано нормативни изисквания или изисквания на общ административен акт (а не чрез индивидуален административен акт), непозволяващи или ограничаващи разрастването на случаите на заразяване на хора на територията на цялата страна или на определен район. Развитите съображения в допълнението на въззивната жалба са несъстоятелни, по следните аргументи: Обвинителният акт съдържа точно означение на заразната болест по хората, наименована като COVID-19, против чието разпространение и задълбочаваща се епидемиологична обстановка към датата на деянието, като са въведени противоепидемични мерки от министъра на здравеопазването със заповеди №№ РД-01-124/13.03.2020 г., № РД-01-154/26.03.2020 г. и № РД-01-195/10.04.2020 г., **Заповед №РД-01-183/06.04.2020** г., същата относима към инкриминирания период и надлежно цитирана в обвинителния акт, и в акта на ПРС. Съставът на престъплението по чл. 355, ал. 1 от НК изисква от обективна страна активно поведение на дееца, с което не спазва, нарушава наредба, правила или мерки, издадени против разпространението или появяването на заразна болест по хората. Нормата от особената част на НК е бланкетна и препраща към нормативни актове (наредба, заповед или закон – ако правилата и мерките са регламентирани с него), чрез които са били въведени от по-рано нормативни изисквания или изисквания на общ административен акт (каквато се явява заповедта на министъра, а не чрез индивидуален административен акт), непозволяващи или ограничаващи разрастването на случаите на заразяване на хора на територията на цялата страна или на определен район. В цитираните по-горе (а и в съдебния акт) заповеди на министъра на здравеопазването подробно и ясно са детайлизирани изискванията (мерките), въведени на територията за цялата страна, на основание чл. 63 от Закона за здравето.

По изложените вече съображения нормата на основния състав на престъплението по чл. 355, ал. 1 от НК е бланкетна, като препраща само към конкретни, действащи, правни актове, с които са въведени правила или мерки със специално предназначение – против разпространението или появяването на заразна болест по хората. Направените в допълнението на жалбата тълкувания и съпоставки между отделните редакции на чл. 61, ал. 1 и 2 от Закона за здравето излизат извън компетентностите му за решаване на наказателното дело, защото по същество представляват оспорване на издадените от министъра на здравеопазването заповеди като общ административен акт, което е в компетентностите на друг орган. Предмет на наказателното производство не е отмяната на конкретни заповеди на министъра, а установяването на общественоопасно деяние и неговото авторство, както и санкционирането на виновния извършител. Ето защо, и разсъжденията са неотносими в допълнението към жалбата към предмета на делото, при положение, че както правилно прокурорът от Окръжна прокуратура Перник сочи и в пледоарията си, цитираната Заповед на министъра нито е обявена за нищожна, нито е отменена и е действаща понастоящем. Въз основа на действаща към датата на деянието заповед № РД-01-183/06.04.2020 г. на министъра на здравеопазването са въведени противоепидемични мерки против разпространението на заразна болест по хората (изрично посочена като "COVID-19") и в съответствие с III, т. 1 и II, т. 1 от същата заповед водачите на тежкотоварни автомобили-български граждани, които пристигат от държава с регистрирани случаи на това заболяване, се

поставят под карантина за срок от 14 дни в дома или на друго място за настаняване, в което лицето е посочило, че ще пребивава. Поставянето под карантина се извършва с предписание по образец на органите на граничния здравен контрол (II, т. 8 от заповедта), като поставените под карантина са длъжни да не напускат домовете си или мястото на настаняване за посочения в предписанието срок. Според фактите по делото подсъдимият е поставен под карантина с предписание от *** на главен инспектор към РЗИ-София и видно от доказателствата по делото на три пъти при три проверки с три деяния е нарушил предписанието. Наложена с предписанието, карантината на подсъдимия е в изпълнение на правно регламентирана дейност по налагане на мерки, въведени за цялата страна от министъра на здравеопазването против разпространението или появяването на заразна болест по хората. / в този см. виж-Решение № 193 от 13.01.2021 г. на ВКС по н. д. № 806/2020 г., II н. о., НК, докладчик съдията Б.Т., Решение № 60139 от 21.09.2021 г. на ВКС по н. д. № 525/2021 г., I н. о., НК, докладчик съдията Е.К. и др, където също е посочено по въпроса- „Дали индивидуалния административен акт /предписанието/ е издаден от компетентен орган и в съответната форма –при наличие на всички задължителни реквизити, не е предмет на настоящото производство. Съгласно чл. 61, ал. 5 от ЗЗ /Изм. и доп. -ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г. /, "Заповедта за задължителна изолация и лечение на лица, от категорията на тези, посочени в ал. 1 и ал. 2, подлежи на обжалване пред съответния административен съд по реда на АПК". ВКС е имал повод да отбележи /Решение № 60114 от 06.07.2021 г. на ВКС по н. д. № 438/2021 г., III НО/, че "Доколкото предписанието за карантиниране представлява индивидуален административен акт, твърденията, посочени в жалбата, за липсата на компетентност за неговото издаване, за неспазване на установената форма и за противоречие с материално правните разпоредби, представляват основания за неговото оспорване по смисъла на чл. 146 от АПК и се разглеждат по реда на този процесуален кодекс. За разлика от ГПК /чл. 17, ал. 2/, който предвижда възможност съдът, разглеждащ граждански дела, да се произнася инцидентно по валидността на административните актове, независимо от това, дали те подлежат на съдебен контрол, то НПК изобщо не предвижда възможност за инцидентен контрол на административните актове в рамките на наказателното производство. "При така изложените съображения, ако подсъдимият е считал, че е карантинирал незаконно, същият е имал възможност да обжалва предписанието за карантиниране пред съответния административен съд. Що се касае до аргументите, с които се оспорва законността на Заповед № РД-01-130 от 17.03.2020 г. на Министъра на здравеопазването, те също не могат да бъдат предмет на настоящата касационна проверка. Оспорването на законността на актовете на държавната администрация, е в обхвата на контрола, осъществяван от Върховния административен съд, поради което и развитите в тази насока доводи в жалбата, няма как да получат отговор от касационния съд. За нуждите на настоящото производство е от значение обстоятелството, че оспорената Заповед е била издадена във основа на разпоредби от нормативни актове – чл. 29 от Наредба № 21/2005 г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразни болести и чл. 63 от Закона за здравето, с оглед на което, същата има характер на общ административен акт. В този смисъл, тя съставлява годин титул за изпълнение за субектите, към които е насочена на предвидените в нея мерки и предписания. Последващото дори и /след инкриминираното деяние/ обявяване за нищожни на част от разпоредбите на коментираната Заповед, няма отношение към настоящото производство, тъй като тези разпоредби, към инкриминирания момент са били актуални.../. **В този смисъл е и Решение № 34 от 8.03.2021 г. на ВКС по н. д. № 71/2021 г., II н. о., НК, докладчик председателят Т. К., където е посочено- „Следва според въззивния съд изрично да се посочи, че въпреки формулировката на**

законодателя в основния състав на чл. 355, ал. 1 НК от обективна страна за нарушаване на наредба в случая не е нарушена от подсъдимия наредба, а предписание за поставяне под карантина, издадено въз основа на заповед на министъра на здравеопазването – Заповед № РД-1-183/6.04.2020 г., т. II. 1 от нея, издадена с правно основание чл. 63 ЗЗ. В предписанието е записано още, че то се издава и на основание чл. 29 от Наредба № 21/18.07.2005 г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести. Затова и деянието се приема за съставомерно от обективна страна, като законната дума "наредба" се тълкува в широк смисъл и в конкретния казус се отъждествява с предписанието за поставяне под карантина, което пък е издадено на основание заповедта на министъра на здравеопазването от 6.04.2020 г. и чл. 29 от посочената наредба..”. В съдебната практика еднозначно е решен и повдигнатият от защитата въпрос, свързан със законсъобразността на предписанието за поставяне на карантина, в т. ч. и с компетентността на неговия издадел, след като, както е в случая, подсъдимият не се е възползвал от правото да го обжалва по предвидения в АПК ред. В редица решения, сред които и **Решение № 60114 от 6.07.2021 г. по н. д. № 438/2021 г., III н. о., ВКС на РБ** е имал възможността да подчертае, че в наказателния процес, за разлика от гражданския, възможността за инцидентен контрол върху законосъобразността на индивидуалните административни актове, какъвто е предписанието за поставяне под карантина, е изключена по силата на закона. И след като подсъдимият не е оспорил издаденото му предписание по предвидения в закона ред, е недопустимо този въпрос да се разглежда в рамките на настоящото производство.

Следователно, доводите наведени пред въззивната инстанция, както в жалбата, така и в допълнението към същата и застъпени от защитата и в с.з., съдът намира за неоснователни, а правните изводи на ПРС- правилни и обосновани, според настоящият съд, се установява, че подсъдимият е реализирал от обективна и субективна страна, престъплението, за което му е било повдигнато обвинение, като правилно е определил ПРС и правната квалификация на същото, като такова по чл.355, ал.2, вр. ал.1,вр.чл.26,ал.1 от НК

От обективна страна безспорно е установено, че на трите инкриминирани дати, след като е бил поставен под карантина на *** за 14-дневен срок с надлежно връчено му на *** предписание от Столична регионална здравна инспекция, подсъдимият е нарушил карантината, като е напуснал, адреса, на който е посочил, че ще пребивава и е бил установен извън него в това число и на обществено място по смисъла на § 1а от Закона за здравето / при едно от деянията -кара колело в ***, общ. ***/. Безспорно е, че деянието е извършено по време на пандемия, свързана със смъртни случаи, което обуславя квалификацията му по квалифицирания състав на чл. 355, ал. 2 НК. Карантина за срок от 14 дни е въведена като мярка против разпространението на заразна болест по хората, , Ковид 19“ със Заповед № РД-1-183/6.04.2020 г. на Министъра на здравеопазването на Република България, която е издадена на основание чл. 63 от Закона за здравето във връзка с усложнената епидемична обстановка по повод на соченото заболяване. Безспорно е, че към посочените дати е действало обявеното извънредно положение, продължило до 13.05.2020 г. с решение на Народното събрание на Република България /впоследствие удължавано/.

От субективна страна законосъобразно е прието, че подсъдимият е извършил деянието при форма на вината пряк умишъл. Подсъдимият е съзнавал, че нарушава предписание за 14-дневна карантина, връчено му лично на ***, но въпреки това го е нарушил три пъти в указания му срок, като е напуснал адреса на карантината. Подсъдимият е бил наясно със същността и обема на ограничителните мерки, които са му били наложено по силата на издаденото предписание, като същите не са особено сложни, нито неразбираеми. Както е обсъдено и в мотивите на обжалвания акт,

подсъдимият е осъществено при пряк умисъл като форма на вината-подсъдимият е съзнавал общественотоопасния му характер, общественотоопасните последици от него и е искал настъпването им. Наличието на умисъл за извършване на престъплението се извлича и от заявяването от подсъдимия пред полицейските органи, че не може да спазва карантината, тъй като има служебни ангажменти във връзка с дейността на фирмата към която е шофьор. Правилно ПРС е отчетел и причините за осъществяване на деянието - ниското правно съзнание на подсъдимия и безотговорното му отношение към дадените с предписанието задължителни за спазване такива.

При решаването на въпроса за наказателната отговорност на подсъдимия и размера на наказанието, което следва да се наложи, настоящият състав на съда, намира, че депозираната въззивна жалба е неоснователна, като ПОС счита, че следва да изложи следното:

В очертаните от закона рамки на наказанията, съответно до пет години за наказанието лишаване от свобода и от 10000 до 50000 лева за наказанието глоба, наложените на подсъдимия такива от шест месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 10000 лева правилно са определени значително под средния и към минимума на предвиденото в закона за наказанието лишаване от свобода и в законовия минимум за наказанието глоба, в хипотезата на чл. 54, ал. 1 от НК.

ПОС намира, че като смекчаващи отговорността следва да се отчетат единствено чистото съдебно минало на подсъдимия и обстоятелството, че не е проявявал симптоми на заболяването. ПРС правилно е определил наказанието, което следва да се наложи на подсъдимия при условията, визирани в чл. 54 от НК предпоставки при съпоставяне на степента на обществената опасност на деянието и на дееца и при отчитане на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, е определил наказателната отговорност.

При определяне на наказанието, районен съд Перник е отчетел всички обстоятелства, имащи значение за постигане целите на индивидуалната и генералната превенция по отношение на подсъдимия В..

Съдът при индивидуализацията на наказанието наложено на подсъдимия е отчетел, като смекчаващо обстоятелство съдът е приел чистото съдебно минало на подсъдимия. Като отегчаващо обстоятелство съдът е приел липсата на признаване на вина от подсъдимия и самокритичност към деянието, както и високата степен на обществена опасност на деянието, тъй като същото е извършено по време на извънредно положение. По тези съображения съдът е приел, че размера на наказанието "лишаване от свобода" следва да е в размер на 6 месеца/при законово определен размер до 5 години, без долен минимум/, с приложение на чл. 66, ал. 1 НК за изпитателен срок от 3 години. Кумулативно предвиденото наказание "глоба" е определено на законовия минимум от 10 000 лв. При тези наказания съдът е приел, че в най-пълна степен ще се реализират целите на чл. 36 НК.

Правилен е и изводът на решаващия съд, че от обективна и субективна страна подсъдимият е действал в условията на продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, извършил е три деяния, всяко от които поотделно осъществява състава на престъплението по чл. 355, ал. 2 от НК, като деянията са извършени при еднородност на вината, като обективно и субективно последващото се явява продължение на предходното.

Поради горните съображения настоящият състав счита, че решаващият съд обосновано и законосъобразно е приел, че от обективна и субективна страна, подсъдимият е осъществил състава престъплението по чл. 355, ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, и правилно го е признал за виновен по предявеното му обвинение.

В досъдебна фаза подсъдимият се е възползвал от правото си да не дава обяснения, не е участвал в съдебното производство и няма никакъв принос за разкриване на обективната истина, поради което в случая не са налице други смекчаващи отговорността обстоятелства. Не липсват обаче отегчаващи отговорността такива, разкриващи завишената степен на обществена опасност. Несъмнено, завишената степен на обществена опасност на извършеното препятства приложението на чл. 9, ал. 2 от НК, като деянията характеризират извършеното като проява на престъпна упоритост, безотговорност и сочат за пълно negliжиране на въведените ограничителни мерки, свързани с опазване живота и здравето на хората. По тези съображения настоящият състав счита, че районният съд с пълно основание е приел, че в случая не са налице нито многобройни, нито изключителни по своя характер смекчаващи отговорността обстоятелства, водещи до приложение на чл.55 НК и е определил наказанието при условията на чл. 54, ал.1 НК. Наказанието глоба е определено в законовия минимум от 10000 лева, поради което и с оглед неприложимостта на разпоредбата на чл. 55 от НК, липсва законово основание за редуциране и на неговия размер.

Правилно се явява и решението на районния съд да постанови отложено изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода за минимален изпитателен срок от три години, тъй като с оглед чистото съдебно минало на подсъдимия. Наред с това, като се имат предвид изброените по-горе смекчаващи отговорността обстоятелства, свързани главно с индивидуалните му особености, които го характеризират като личност с невисока степен на обществена опасност, с пълно основание е прието, че за неговото поправяне и превъзпитание не е наложително да изтърпи ефективно наложеното му наказание.

По тези съображения, и след като при извършената проверка на обжалваната присъда не се установи същата да страда от пороци, представляващи основание за нейното изменение или отмяна, на основание чл. 338 вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Пернишкият окръжен съд намира, че обжалваната присъда е обоснована, законосъобразна, постановена при спазване на процесуалните правила и наложеното наказание на подсъдимия е справедливо, поради което липсват основания за нейното изменяване или отменяване.

При цялостната служебна въззивна проверка на присъдата съдът не намери основания за нейното отменяване или изменяване.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338, във вр. с чл. 334, т. 6 НПК, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда №260001 от 31.01.2022 г., постановена по н.о.х.д. №01771 по описа за 2020 година на Районен съд – Перник.

Решението е окончателно.

На основание чл. 340, ал. 2 от НПК да се изпрати писмено съобщение на страните за изготвяне на въззивното решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____